

Cauza C-500/19

**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98
alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție**

Data depunerii:

1 iulie 2019

Instanța de trimitere:

Oberster Gerichtshof (Austria)

Data deciziei de trimitere: YouTube

28 mai 2019

Recurentă:

Puls 4 TV GmbH & Co. KG

Intimate:

YouTube LLC

Google Austria GmbH

Obiectul procedurii principale

Acțiune în încetare și daune-interese pentru încălcarea dreptului de autor

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

Interpretarea dreptului Uniunii, articolul 267 TFUE

Întrebările preliminare

1. Articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31/CE trebuie interpretat în sensul că operatorul unei platforme video online, în calitate de furnizor de servicii de găzduire, își asumă un rol activ care determină o pierdere a privilegiului de limitare a răspunderii, prin faptul că, pe lângă punerea la dispoziție a spațiilor de stocare pentru conținuturi create de terți, acesta furnizează sau oferă utilizatorului următoarele activități complementare:

- propunerea de materiale video tematice;
- facilitarea căutării pentru vizitatori în funcție de titlu sau conținut, prin intermediul unui cuprins electronic, utilizatorul putând indica titlul sau conținutul;
- furnizarea de indicații online privind utilizarea serviciului („ajutor”);
- în cazul în care utilizatorul s-a declarat de acord, asocierea materialelor video încărcate de utilizator cu reclame (dar fără autopromovarea operatorului platformei), în funcție de audiența aleasă de utilizator?

2. O reglementare națională potrivit căreia obligația de încetare a unui furnizor de servicii de găzduire (intermediar) care desfășoară un rol activ drept complice la încălcarea drepturilor săvârșită de utilizatorii săi există numai dacă acesta încurajează în mod deliberat încălcarea dreptului săvârșită de utilizator, este în conformitate cu articolul 11 prima teză din Directiva 2004/48/CE sau această dispoziție trebuie interpretată în sensul că statele membre nu trebuie să condiționeze acțiunile în încetare ale titularilor drepturilor față de complici de încurajarea deliberată la încălcarea dreptului săvârșită de utilizatori?

3. Dispozițiile articolelor 12-14 din Directiva 2000/31/CE cu privire la răspunderea furnizorilor de servicii intermediari trebuie apreciate ca limitări orizontale ale răspunderii de care beneficiază orice furnizor de servicii intermediar aflat într-un rol neutru și atunci când acțiunea acestuia trebuie calificată, din punctul de vedere al dreptului de autor, ca fiind comunicare publică efectuată de el însuși?

4. Articolul 14 alineatul (3) [de asemenea, articolul 12 alineatul (3) și articolul 13 alineatul (2)] din Directiva 2000/31/CE, articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2001/29/CE și articolul 11 a treia teză din Directiva 2004/48/CE trebuie interpretate în sensul că un furnizor de servicii de găzduire (intermediar) aflat într-un rol neutru beneficiază de limitarea răspunderii potrivit articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31/CE și în cazul unei acțiuni în încetare introdusă împotriva sa și, prin urmare, un ordin judecătoresc de încetare emis împotriva unui astfel de intermediar este admisibil numai dacă acesta are în mod efectiv cunoștință despre activitatea sau informația ilicită sau un astfel de ordin judecătoresc de încetare este admisibil inclusiv dacă furnizorul de servicii de găzduire, în urma unei puneri în întârziere concrete, nu elimină sau nu blochează cu promptitudine conținuturile reclamate ca fiind ilegale iar încălcarea dreptului se confirmă în procedura judiciară?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), în special articolul 267

Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională (JO 2001, L 167, p. 10, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 230), în special articolul 8 alineatul (3)

Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (directiva privind comerțul electronic) (JO 2000, L 178, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 29, p. 257), în special articolul 14

Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală (JO 2004, L 157, p. 45, Ediție specială, 17/vol. 2, p. 56), în special articolul 11

Dispozițiile naționale invocate

Urheberrechtsgesetz (Legea privind dreptul de autor), în special articolele 18a, 81

Gesetz über den elektronischen Geschäftsverkehr [Legea privind comerțul electronic (ECG)], în special articolele 13-17

Prezentare succintă a situației de fapt, a procedurii și principalele argumentele ale părților din procedura principală

- 1 Puls 4 TV este, printre altele, operatorul unui post de televiziune austriac.
- 2 YouTube [în prezent, procedura în fața Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă) se desfășoară numai între Puls 4 TV și YouTube] operează platforma video www.youtube.com pe care sunt puse la dispoziție materiale video încărcate de utilizatori, care pot fi vizualizate de vizitatorii platformei. Aceasta operează serviciul în calitate de furnizor de servicii de găzduire și stochează conținuturile încărcate de utilizatori. În principiu, nu este efectuată o verificare *ex ante* privind încălcările dreptului de autor.
- 3 În cazul în care utilizatorul s-a declarat de acord, materialele video încărcate sunt prevăzute cu reclame, acțiune denumită de YouTube „monetizare”. Această monetizare este efectuată de o întreprindere din grupul YouTube și are loc în mod pur tehnic și automat.
- 4 Alături de monetizare, YouTube furnizează utilizatorului activitățile complementare menționate în întrebările preliminare.

- 5 YouTube este remunerată doar pentru punerea la dispoziție a platformei sale video și, prin urmare, numai pentru furnizarea serviciilor sale în calitate de furnizor de servicii de găzduire. Aceasta acționează exclusiv la cererea utilizatorilor săi care trebuie să confirme că dispun de drepturile necesare de autor, respectiv de utilizare. Aceasta dispune de un proces automatizat de revizuire care, pe baza unei proceduri „take down notice”, determină blocarea promptă a materialelor video reclamate. Dacă se constată încălcarea unui drept, YouTube blochează conținuturile sau contul utilizatorului respectiv. În cazul de față, YouTube a eliminat prompt materialele video reclamate după luarea la cunoștință, prin punerea în întârziere, a drepturilor de autor aferente acestora.
- 6 Prin acțiunea în încetare introdusă de Puls 4 TV, aceasta a solicitat YouTube – în temeiul articolului 18a alineatul (1) din Urheberrechtsgesetz (Legea privind dreptul de autor) – să interzică punerea la dispoziție pe www.youtube.com a materialelor video care conțin opere audiovizuale produse de Puls 4 TV și care au fost încărcate de persoane neautorizate. Din punct de vedere tehnic, prin intermediul platformei operate de YouTube ar fi posibile încălcări ale dreptului de autor [o comunicare publică în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE]. YouTube și-a asumat un rol activ. Platformele precum YouTube depășesc cu mult poziția unui furnizor de servicii de găzduire, nu în ultimul rând ca urmare a monetizării. În consecință, YouTube nu trebuie calificată drept furnizor de servicii de găzduire privilegiat, ci drept furnizor de conținut.
- 7 YouTube a răspuns că nu a efectuat o comunicare publică în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE. Potrivit jurisprudenței Curții, operatorul platformei trebuie să fi acționat în mod intenționat în vederea asigurării accesului clienților săi la o operă protejată. Încălcarile drepturilor sunt săvârșite de utilizator, iar nu de operatorul platformei. De asemenea, YouTube nu trebuie calificată ca fiind complice. YouTube beneficiază de limitarea răspunderii în calitate de furnizor de servicii de găzduire. Aceasta furnizează serviciul clasic de găzduire și nu își asumă un rol activ. YouTube ar fi responsabilă pentru încălcările drepturilor săvârșite de utilizatorii platformei video numai dacă, în urma unei puneri în întârziere suficient de fundamentate, în pofida cunoașterii efective a conținuturilor ilicite, aceasta nu ar bloca prompt accesul la astfel de materiale video sau nu le-ar elimina. YouTube și-a îndeplinit aceste obligații în cadrul procedurii sale „take down notice”.
- 8 Prima instanță a admis cererea reclamantei. Instanța de apel a admis calea de atac formulată de YouTube și a respins cererea reclamantei. Recursul formulat de Puls 4 TV se îndreaptă împotriva acestei decizii.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

Cu privire la prima întrebare preliminară (rolul activ al unui furnizor de servicii de găzduire)

- 9 Articolele 12-14 din Directiva 2000/31/CE prevăd exonerări de răspundere pentru furnizorii de acces care transmit doar din punct de vedere tehnic conținuturi create de terți, precum și limitări ale răspunderii pentru furnizorii de servicii de găzduire care pun la dispoziție spații de stocare pentru conținuturi create de terți. YouTube trebuie calificată drept furnizor de servicii de găzduire.
- 10 Un furnizor de servicii de găzduire nu trebuie să aibă decât o răspundere limitată pentru conținuturile create de terți, întrucât, de regulă, acesta nu are nicio influență asupra conținuturilor utilizatorilor create de terți și nu verifică dacă sunt ilicite. Astfel, criteriul relevant pentru rolul neutru al unui furnizor constă în faptul că acesta transmite și/sau stochează conținuturi create de terți, fără selectarea sau modificarea conținutului.
- 11 Potrivit jurisprudenței Curții, un furnizor de servicii de găzduire își pierde privilegiul de limitare a răspunderii în cazul în care acesta renunță la acțiunea sa neutră în legătură cu conținuturile care încalcă drepturile și își asumă un rol activ de natură să îi confere o influență asupra conținutului („cunoașterea conținutului”) sau un control redacțional asupra conținutului (a se vedea Hotărârea din 23 martie 2010, C-236/08 - 238/08, Google France, punctul 120; Hotărârea din 12 iulie 2011, C-324/09, L’Oreal, punctul 113).
- 12 În opinia Oberster Gerichtshof [Curtea Supremă (OGH)], efectuarea activităților complementare sus-menționate nu determină un rol activ al furnizorului de servicii de găzduire.

Cu privire la a doua întrebare preliminară (răspunderea complicelui pentru încălcările drepturilor săvârșite de terți)

- 13 În cazul în care, prin activitatea sa, YouTube are un rol activ, este posibilă atragerea răspunderii acesteia în calitate de complice pentru încălcările drepturilor săvârșite de utilizatori terți. În acest caz, furnizorul de servicii de găzduire trebuie considerat „contravenient” (sub formă de complice) în sensul articolului 11 prima teză (și al articolului 13) din Directiva 2004/48/CE.
- 14 Potrivit jurisprudenței OGH, se face distincție între răspunderea complicelui și răspunderea autorului principal. Astfel, condiția pentru răspunderea complicilor este reprezentată de încurajarea deliberată sau chiar de înlesnirea de către complice (în calitate de terț), prin comportamentul său, a încălcării dreptului săvârșită de autorul principal. În consecință, complicele trebuie să aibă cunoștință de încălcarea dreptului.
- 15 În speță, în special în legătură cu articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2001/29/CE și cu articolul 11 prima teză din Directiva 2004/48/CE, se ridică întrebarea dacă statele membre doar au libertatea de a prevedea acțiuni în încetare inclusiv împotriva complicilor care nu acționează în mod deliberat sau dacă statele membre trebuie să prevadă astfel de acțiuni în încetare.

Cu privire la a treia întrebare preliminară (comunicarea publică și limitarea răspunderii)

- 16 În ceea ce privește răspunderea penală și civilă a furnizorilor de servicii (intermediari), Directiva 2000/31/CE prevede următoarele:
- 17 Potrivit articolului 15 alineatul (1) din directivă, statele membre nu trebuie să impună o obligație generală de supraveghere a furnizorilor de acces și a furnizorilor de servicii de găzduire privind informațiile pe care aceștia le transmit sau le stochează. De asemenea, statele membre nu pot obliga furnizorii să stabilească fapte sau circumstanțe din care să rezulte o eventuală activitate ilicită a utilizatorilor serviciilor lor. Aceștia nu sunt obligați să adopte măsuri de supraveghere activă și să își cerceteze serverele cu privire la conținuturile ilicite.
- 18 În același timp, articolele 12-14 din Directiva 2000/31/CE prevăd exonerări ale răspunderii, respectiv limitări ale răspunderii pentru furnizorii de servicii intermediari. Aceste dispoziții nu reglementează răspunderea materială sau răspunderea furnizorilor de servicii intermediari, ci prevăd o astfel de răspundere. Limitările răspunderii trebuie interpretate în sens larg și includ atât răspunderea unui furnizor pentru repararea prejudiciilor, cât și răspunderea penală sau administrativă a acestuia.
- 19 În ceea ce privește limitările răspunderii, acestea constituie reglementări orizontale, aplicabile tuturor domeniilor juridice. Astfel, dacă este necesară, de exemplu, aprecierea naturii civile sau penale a răspunderii unui furnizor de servicii intermediar, mai întâi trebuie verificată chestiunea prealabilă a existenței, în primul rând, a răspunderii în sensul dispozițiilor Directivei 2000/31/CE. Numai în cazul în care rezultatul acestei verificări orizontale este unul pozitiv, următoarea chestiune privește existența răspunderii și din perspectiva dispozițiilor de drept material aplicabile.
- 20 În opinia OGH, caracterul limitării răspunderii ca reglementare orizontală are drept consecință faptul că furnizorul de servicii intermediar (într-un rol neutru) beneficiază de aceasta indiferent dacă încălcarea dreptului care îi este imputată trebuie calificată ca fiind săvârșită de acesta sau sub forma unei participări la o încălcare a dreptului săvârșită de un terț. Acest lucru înseamnă că furnizorul trebuie să beneficieze de limitarea răspunderii și atunci când acțiunea sa reprezintă o comunicare publică proprie (efectuată de el însuși) în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/29/CE.

Cu privire la a patra întrebare preliminară (acțiunea în încetare și limitarea răspunderii)

- 21 Potrivit articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31/CE (articolul 16 din ECG), furnizorul de servicii de găzduire nu este responsabil pentru informațiile furnizate de terți, dacă acesta nu are cunoștință în mod efectiv despre activitatea sau informația ilicită. În ceea ce privește acțiunile în despăgubiri, acesta nu este responsabil dacă nu are cunoștință de fapte sau circumstanțe din care să rezulte că

activitatea sau informația este vădit ilicită. Pe de o parte, componenta subiectivă se referă la existența informațiilor ilicite. Cunoașterea efectivă necesită cunoașterea pozitivă. Faptele și circumstanțele deliberate necesită o suspiciune rezonabilă pentru care necunoașterea din neglijență gravă este suficientă. Pe de altă parte, componenta subiectivă trebuie să aibă legătură și cu caracterul ilicit. Furnizorul de servicii de găzduire trebuie să aibă cunoștință de caracterul ilicit. Acest lucru presupune ca, pentru un nespecialist, caracterul ilicit să fie evident fără a fi nevoie de investigații suplimentare și ca acesta să fie convins că respectivul conținut este interzis. Dacă sunt îndeplinite condițiile subiective, furnizorul de servicii de găzduire trebuie să acționeze prompt în vederea ștergerii informațiilor ilicite sau a blocării accesului la acestea.

- 22 Cu toate acestea, articolele 12-14 din Directiva 2000/31/CE nu afectează posibilitatea ca o instanță judecătorească sau o autoritate să ceară intermediarului, în conformitate cu cadrul legislativ din statele membre, să pună capăt unei încălcări sau să o prevină. Astfel, instanțele judecătorești trebuie să aibă în continuare libertatea ca, pe baza unei cereri de încetare corespunzătoare, să emită împotriva unui intermediar un ordin judecătoresc de încetare în ceea ce privește o activitate sau o informație ilicită ori să îl oblige să elimine informațiile ilicite sau să blocheze accesul la aceste informații, în măsura în care sunt întrunite condițiile de fond pentru acțiunea în încetare.
- 23 Potrivit lucrărilor pregătitoare în legătură cu Legea austriacă privind comerțul electronic, limitarea răspunderii prevăzută la articolele 12-14 din Directiva 2000/31/CE se referă numai la răspunderea penală sau administrativă, precum și la răspunderea intermediarilor pentru repararea prejudiciilor. Pentru ordinele judecătorești de încetare nu există limitare a răspunderii. În consecință, un ordin de încetare nu impune ca intermediarul să aibă sau nu cunoștință în mod efectiv de acțiunea sau de informația ilicită comunicată de acesta. Singurul criteriu relevant este dacă, în procedura judiciară, reprezentat de materializarea în mod obiectiv a încălcării dreptului imputate intermediarului.
- 24 În ceea ce privește acțiunile în încetare în materia dreptului de autor, în conformitate cu articolul 81 alineatul (1a) din Legea austriacă privind dreptul de autor, este aplicabilă următoarea particularitate: în cazul în care acțiunea în încetare este îndreptată împotriva unui intermediar în sensul Directivei 2000/31/CE și dacă există condițiile privind limitarea răspunderii, intermediarul poate fi acționat în justiție numai după o punere în întârziere concretă.
- 25 În ceea ce privește limitarea răspunderii potrivit articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2000/31/CE, Bundesgerichtshof [Curtea Federală de Justiție (BGH)] consideră în cererea sa de decizie preliminară că cunoașterea efectivă (respectiv luarea la cunoștință în cazul acțiunilor în daune) de către furnizorul de servicii de găzduire trebuie să aibă legătură cu acțiunea sau cu informația ilicită concretă (actuală) pe care trebuie să o elimine sau să o blocheze în cazul cunoașterii acesteia și că nu este suficient ca furnizorul de servicii de găzduire să aibă cunoștință sau să își dea seama, în general, că serviciile sale sunt utilizate pentru

eventuale acțiuni ilicite. Cu toate acestea, BGH consideră că limitarea răspunderii are legătură și cu acțiunile în încetare, iar operatorul unei platforme de internet care nu are cunoștință în mod efectiv despre activitatea sau despre informația ilicită nu poate răspunde nici în privința încetării.

- 26 Prin urmare, se ridică întrebarea dacă limitarea răspunderii intermediarilor în temeiul Directivei 2000/31/CE există și în cazul acțiunilor în încetare (ordine judecătorești de încetare). În această privință trebuie să se ia în considerare faptul că punerea în întârziere prevăzută la articolul 81 alineatul (1a) din Legea austriacă privind dreptul de autor pentru o acțiune în încetare nu este în mod necesar echivalentă cu cunoașterea efectivă a acțiunii sau a informației ilicite, întrucât s-ar putea considera că această cunoaștere efectivă se poate realiza numai prin verificarea de către furnizorul de găzduire a conținutului reclamat (în urma punerii în întârziere). Conform acestei abordări, dacă ar fi aplicabilă limitarea răspunderii, obligația de încetare ar trebui respinsă în pofida punerii în întârziere.
- 27 În opinia OGH, textul articolului 14 alineatul (3) din directivă – care este formulat în mod identic cu excepțiile prevăzute la articolul 12 alineatul (3) și la articolul 13 alineatul (2) – indică o exceptare completă a ordinelor judecătorești de încetare de la regimul exonerării de răspundere prevăzut la articolul 14 alineatul (1). În conformitate cu acestea, ordinele de încetare emise împotriva intermediarilor sunt reglementate separat de articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2001/29/CE și de articolul 11 a treia teză din Directiva 2004/48/CE.